

[Jens Møller]

ser, og at man fik hørt forskellige instanser, for at vi bedre kunne danne os et virkeligt billede af konsekvenserne af at gennemføre dette lovforslag. Hvis lovforslaget kommer til afstemning, vil jeg stemme for det, men hr. Knud Damgaards dagsordensforslag kommer til afstemning inden, og det vil jeg også stemme for; så er det jo ikke sikkert, at vi kommer til at stemme om lovforslaget i dag.

Tastesen (S):

I debatten i dag er der fra modstanderne af forslaget fremført et nyt argument, og dette nye argument er, at man ikke kan lovgive med tilbagevirkende kraft, fordi vi har tiltrådt internationale konventioner om dette spørgsmål. Hertil må jeg sige, at det ikke berører den holdning, jeg har til forslaget, idet det er min bestemte opfattelse, at lige så lidt som vi bør lovgive med tilbagevirkende kraft, bør vi lovgive ud fra en hypotetisk situation ude i fremtiden, som ingen kender. Jeg synes ikke, at argumentet i forhold til det, der hidtil har været fremme, har nogen afgørende vægt.

Jeg kan undre mig lidt over de betænkeligheder, man har i det kristelige parti over for forslaget her. Jeg forstår, at hr. Jens Møller, der sidst var modstander af forslaget, nu er tilhænger af forslaget, medens hr. Honoré er modstander af forslaget, der er fremsat her. Det er jo en lidt mærkelig holdning, når man tænker på, at det hedder: »Du må ikke slå ihjel.« Der er jo i virkeligheden tale om verdslige myndigheder, der i et straffesystem vil kunne bruge denne mulighed.

Om det dagsordensforslag, som er fremsat af hr. Knud Damgaard, må jeg sige, at jeg på samtlige forslagsstilleres vegne kan afvise dagsordensforslaget. Når det bliver sagt, at man ikke i tilstrækkeligt omfang har indhentet behørig myndigheders udtalelser, så må jeg nødvendigvis sige, at dette lovforslag jo har været meget lang tid undervejs både her i tinget og i den offentlige debat, for så vidt som det har sit udgangspunkt helt tilbage til året 1972. Forslaget, der nu er privat fremsat, er ord til andet identisk med et lovforslag fremsat af en socialdemokratisk regering i 1973 og af socialdemokratiet som opposition i 1974.

Det kan ikke være relevant, hvilken mening personer uden for dette folketing har

om et forslag, der er af så politisk-etisk karakter som netop dette forslag. Hvis vi skal ud at spørge andre, så kan vi med lige så megen ret – det mener jeg ikke vi skal – rette spørgsmål til Danmarks biskopper om, hvad de rent fagligt mener om dette forslag. Det er trods alt præsterne, som i en given situation skal give de pågældende det sidste ord med på vejen. Vi kunne stille det samme spørgsmål til rigspolitichefen. Det er rigspolitichefens politibetjente, der i en given situation skal være med i eksekutionspelotonen. Lige så lidt som vi skal spørge dem, skal vi spørge generalauditøren, straffelovrådet eller andre om dette forslag. Dette forslag drejer sig om et personligt anliggende, om man er for eller imod, at man i en given situation kan bruge dødsstraf, og det er det, folketinget nu og i dag bør tage stilling til.

Gert Petersen (SF):

Jeg har bedt om ordet, fordi der for mit vedkommende er tale om en ændring af stillingen, fra sidste gang dette forslag var til behandling, en så stærk ændring af stillingen, at jeg er medforslagsstiller til dette forslag. Det vil jeg godt begrunde.

Det, som sagen drejer sig om, er, som hr. Tastesen netop sagde: vi må tage stilling for eller imod dødsstraf. Det må være det principielle, det overordnede. Jeg kan godt forstå argumentationen fra dem, som går imod forslaget, for jeg har selv været påvirket af denne argumentation ved en tidligere lejlighed. Men når man får gennemtænkt sagen, så falder argumentationen alligevel. For det første fordi der er tale om en helt hypotetisk situation, men ikke desto mindre vil dette, at vi har dødsstraf stående i vor lovgivning, bidrage til at give hele problematikken omkring dødsstraf et andet indhold, end den burde have. For det andet: selv om situationen er hypotetisk, så kan vi godt sige, at vi har oplevet en tilsvarende situation tidligere, og dér synes jeg egentlig nok vi må spørge os selv bagefter, om det var klogt, om det var rigtigt, at de, der havde ansvaret, gav efter for den stemning, som forlangte dødsstraf dengang. Det var en stemning, jeg var selv med i den, vi var næsten alle med i den i den danske befolkning. Men det betyder ikke, at det var rigtigt at give efter for den stemning – tilmed på en måde, som indebar lovgivning med